

тупнало Райското пиле и рекло: — Шури Бури, Шури Бури, защо взе чуждо перо? Не мога вече да живѣя.

И Милето, Райското пиле заправило очи.

Свило се отъ жаль сърдцето на Шури Бури, скжсаль той златното перо и тжжно заплакаль.

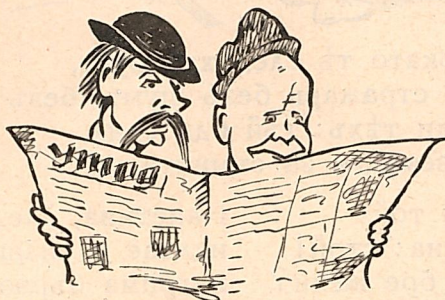
— Миле, миле, Райско пиле, прости ми! Ахъ какво напра-

вихъ, какво направихъ! — и както плакаль Шури Бури, една сълза капнала въ очитѣ на Милето, Райското пиле, и то изведнажъ се съживило.

Скочиль отъ радостъ Шури Бури, прегърналь Райското пиле и извикаль:

— Сега вече не те пускамъ да си идешъ. Нѣма вече да се раздѣляме. Миле, миле, Райско пиле, колко те обичамъ!

Емиль Кораловъ



КРАЧУНЪ И МАЛЧО ВЪ СОФИЯ

СТРАЖАРИ

Когато надъ София падна нощъта,
приветлива, свѣтла и тиха —
героитѣ славни решиха,
да видятъ отново свѣта.

Починаха малко на връхъ на рида,
захвърлиха пушки въ гората,
но тамъ не искаха да чакатъ зората:
все пакъ по-добре е въ града.

Следъ толкозъ бѣгъ и мжченичество,
предъ тѣхъ пакъ свѣтна електричество, —
тѣ тръгнаха катъ господари
по улици и тротуари.

Не шешъ ли, Малчо мигомъ спрѣ,
въ единъ прозорецъ той се взрѣ:
тамъ сѣнка шеташе съмнителна
и подозрителна.

— С-стѣ! Вжтре май че е саминъ:
какво тършува този синъ?
И двамата се спотаиха,
апаша заследиха.